

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

K nezbytné míře podrobnosti popisu subjektivních kritérií hodnocení ve veřejných zakázkách

Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal dne 19. 9. 2020 rozsudek č.j. 4 As 85/2020 – 38 (dále jen „Rozsudek“), v němž posuzoval transparentnost vymezení subjektivních hodnotících kritérií v zadávací dokumentaci. Byť nelze říci, že rozhodnutí přichází se zcela novými a překvapivými závěry, dle mého názoru z něj vyplývají obecně platná doporučení a vodítka, jak si má zadavatel počínat při stanovení subjektivních hodnotících kritérií. Tato obecnější doporučení a vodítka se proto pokusím rozebrat níže.

V daném případě byla předmět zájmu NSS veřejná zakázka zadávaná za účelem zajištění služeb ke zpracování žádostí o krátkodobá víza na Ukrajině, v Číně, Indonésii, na Filipínách, v Ghaně, Íránu, Libanonu, Rusku, Tádžikistánu a Mongolsku. Spor se vedl především míře určitosti a transparentnost dílčího kritéria *D. Způsob řešení workflow a efektivita činnosti*, resp. jeho dílčích podkritérií.

NSS své závěry o potřebné míře určitosti subjektivních hodnotících kritérií primárně opřel o argumenty uvedené v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) sp. zn. C-6/15, TNS Dimarso NV ze dne 14. 7. 2016. SDEU v něm dospěl k závěru, že *„veřejný zadavatel není v případě, kdy má být zakázka na služby zadána podle kritéria nabídky, která je z jeho hlediska hospodářsky nejvýhodnější, povinen seznámit potenciální uchazeče v oznámení o zakázce nebo zadávací dokumentaci o metodě hodnocení, kterou použije při posuzování a konkrétním seřazení nabídek. Uvedená metoda však nemůže vést ke změně kritérií pro zadání zakázky a jejich poměrné váhy.“* Uvedené SDEU dále doplnil následovně *„poměrnou váhu každého z kritérií pro zadání zakázky stejně tak po celou dobu řízení nelze měnit. Článek 53 odst. 2 směrnice 2004/18 ani žádné jiné ustanovení této směrnice však nestanoví, že by byl veřejný zadavatel povinen informovat potenciální uchazeče v oznámení o zakázce nebo zadávací dokumentaci o metodě hodnocení, kterou použije při posouzení a konkrétním seřazení nabídek na základě kritérií pro zadání zakázky a jejich poměrné váhy.“* [1] NSS v Rozsudku v prvé řadě potvrdil, že hodnocení nabídek z hledisek, jejichž naplnění není exaktně měřitelné, je legitimní. Z další argumentace NSS v Rozsudku lze vysledovat dva mantinely, které je nutné vnímat a při přípravě pravidel hodnocení respektovat:

- Kvalitativní a subjektivní kritéria by měl zadavatel využít pouze tehdy, pokud kvantitativními kritérii nebude zcela možné vystihnout podstatu daného aspektu veřejné zakázky.
- Míra diskreční pravomoci při vyhodnocování je odvislá od povahy každého jednotlivého subjektivního hodnotícího kritéria. Subjektivní kritérium však nesmí být vymezeno, aby připouštělo pochybnosti o možné svévoli.

Druhý z výše uvedených bodů NSS demonstroval na podkritériu zohledňujícím kvalitu školení zaměstnanců, když uvedl *„Ani od zadavatele totiž nelze očekávat, že bude mít zcela jasnou představu o tom, jaký způsob školení pracovníků vizových center je nejvhodnější. Tím, že výběr konkrétního způsobu nechá na dodavateli a učiní jej součástí hodnocení nabídek, může naopak dosáhnout vyšší kvality poskytovaných služeb. Takový postup přitom na dodavatele neklade žádné nepřiměřené*

nároky, neboť jim pouze zakládá povinnost přesvědčivě vysvětlit, proč považují zvolenou metodu provádění školení za kvalitní.“ NSS tak nezbytnou míru podrobnosti formulace subjektivního kritéria odvozuje od rozsahu znalostí zadavatele a toho, zda zadavatel může mít dostatečně jasnou představu a povědomí o tom, jaká forma naplnění daného kritéria je z hlediska jeho potřeb optimální. NSS na základě této úvahy uvedl, že za pochybení nelze *per se* považovat postup zadavatele, který v rámci popisu způsobu hodnocení kritéria explicitně neuvede, jaké aspekty nabídek bude v jeho rámci hodnotit. Uvedený závěr NSS považují z pohledu praxe za poměrně odvážný^[2] a přestože z něj zadavatelům jistý manévrovací prostor vyplývá, je v každém případě doporučeníhodné, aby se zadavatel vždy pokusil popsat, byť obecně, jaké aspekty nabídek bude v jeho rámci příslušného kritéria hodnotit, resp. co povede k lepšímu hodnocení nabídky v daném kritériu. I sám NSS jednoznačně potvrzuje, že stanovení subjektivních kritérií hodnocení sebou nesou zvýšené riziko svévole zadavatele a je tedy nutné jej podrobit přísné kontrole. V rámci této kontroly pak může být posouzeno, zda povaha příslušného kritéria svojí povahou případně neodůvodňuje méně striktní nároky na jeho jednoznačnost.

Je třeba zdůraznit, že v Rozsudku je řešeno toliko vymezení subjektivních hodnotících kritérií v zadávací dokumentaci a nikoli proces hodnocení nabídek. Ve vztahu k vazbě mezi vymezením subjektivních hodnotících kritérií a samotným hodnocením NSS závěrem obecně doplňuje následující „*správní soud [považuje] rovněž za nutné připomenout, že se snižující se jednoznačností hodnotících kritérií stoupají požadavky na kvalitu odůvodnění závěrů hodnotící komise. Zatímco u kvantitativních kritérií obvykle postačí uvést příslušné číselné hodnoty a dosadit je do předem stanoveného vzorce, u kritérií subjektivních je pro zachování zásady transparentnosti nutné, aby hodnotící komise přesvědčivě uvedla, jaké aspekty při svém hodnocení posuzovala, jakou váhu jim přikládala a co bylo důvodem pro různé hodnocení jednotlivých nabídek. Takového odůvodnění by se dodavatelům mělo v dostatečné míře dostat již v rámci samotného hodnocení nabídek.*“

Problematiku subjektivních kritérií NSS sumarizuje v závěru Rozsudku následovně *“Obecně však lze konstatovat, že zadavatel by měl vždy volit taková kritéria, která jsou schopna naplnit účel veřejné zakázky a zároveň dosahují nejvyšší možné míry transparentnosti.”* Jakkoli se tento závěr může z pohledu zadávací praxe jevit jako knížecí rada, nelze nevidět, že NSS v Rozsudku vnímá a respektuje možné obtíže zadavatelů při vymezení kvalitativních kritérií.

Mgr. Martin Látal,
advokát

[MT Legal s.r.o., advokátní kancelář](#)

Jugoslávská 620/29
120 00 Praha 2

Tel.: +420 222 866 555
Fax: +420 222 866 546
e-mail: info@mt-legal.com

[1] Je zřejmé, že § 115 odst. 1 ZZVZ je přísnější.

[2] Subjektivně vymezená hodnotící kritéria se často jeví jako vhodný cíl pro námitky, a i v případě, kdy je jejich přípravě věnována potřebná péče, je z důvodu jejich částečné neuchopitelnosti výsledek případného přezkumného řízení často nejistý.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - DUBEN 2026](#)
- [Prokazování dostupnosti technického vybavení při zadávání veřejných zakázek - limity sdílení technického vybavení](#)
- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - BŘEZEN 2026](#)
- [Zdrojové kódy jako „pojistka“ proti vendor-lock-inu: judikatorní korekce a její meze](#)
- [Spolupráce zadavatele a developera z pohledu rozhodovací praxe ÚOHS a plánovacích smluv](#)
- [Listinné nabídky v éře elektronizace: přestupek, nebo legitimní postup?](#)
- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - ÚNOR 2026](#)
- [Změna poddodavatele v průběhu zadávacího řízení](#)
- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - LEDEN 2026](#)
- [Metoda Design & Build na poli veřejných zakázek](#)
- [Požadavek zadavatele na prokazování referencí prostřednictvím staveb občanské vybavenosti ve světle rozhodovací praxe](#)